

ESTIC PRENYAT
Lluís Galvaldà
208 pàgines
Preu: 14 €
ISBN 978-84-96735-17-0
Edicions La Campana

Extracte o fragment de l'obra

PRÒLEG

«Ah, per cert, t'he de dir una cosa: em sembla que estic prenyada.» Aviat farà un any d'aquell moment, però el recordo com si fos ara. Jo jeia al sofà amb el comandament a la mà, intentant en va trobar un programa de televisió que no em degradés com a persona. Ella arribava de treballar i m'ho va deixar caure amb la mateixa naturalitat que va deixar caure les claus damunt la taula. Les coses com siguin: no va ser un moment especialment memorable, no va entrar un raig de sol per la finestra ni es va parar el temps; ni tan sols va sonar des del cel música de violins. Bé, de música sí que en va sonar, però era d'un anunci de compreses i sortia del televisor.

Ep, no em prengueu pel que no sóc, no és que no em fes il·lusió. I tant, que me'n feia. El que passa és que per regla general –i mai més ben dit– el primer embaràs de debò ve precedit de tot un seguit de falses alarmes que de mica en mica van formant dintre teu una capa d'escepticisme tan gruixuda que al final et fa impermeable a qualsevol atac, ja sigui d'eufòria o de cangueli. Sí, sí, he dit «cangueli», que tampoc es tracta de fer veure que ens hem passat tota la vida intentant tenir canalla. Fa quatre dies, com qui diu, només de sentir-ne a parlar ja ens sortien unes erupcions cutànies de cavall. Qui més qui menys, a còpia de falses alarmes, tothom ha anat evolucionant en un procés que molt resumeix aniria des del «no fotem!» de fa uns anys fins al «tant de bo!» d'ara.

Total, que la bona nova del futur embaràs, estimat lector –i per tant probable futur pare–, acostuma a ser, en termes generals, bastant més prosaica del que les comèdies americanes i els culebrotos vençolans ens han volgut fet creure. Per molt que ella juri i perjuri que aquest cop va de debò, que ho nota, que ho sent, que ho sap, per tu la notícia no és altra cosa que una nova prova que la famosa intuï-

ció femenina, com altres mites sobre la dona, està molt, molt i molt sobrevalorada.

Però el temps passa. Al cap de quinze dies i quinze nits lleugerament insomnes comences a pensar que potser no ets davant una altra falsa alarma i això, curiosament, t'alarma de debò. En el top quaranta de les preguntes més populars de la casa, l'«Encara no?» es manté impertorbable al capdamunt de la llista. Cada vegada que ella va al lavabo tu aguantas la respiració i mig d'amagat la segueixes i aprofites l'escletxa per espiar la seva reacció abans d'estirar la cadena. Per fi arriba un dia que la cosa ja no es pot allargar més i un dels dos –probablement ella, com sempre– diu el que tots dos esteu pensant: «Hem de fer-nos la prova de l'embaràs.»

I sense saber com hi has arribat, et trobes mort de vergonya fent cua a la mateixa farmàcia on fa quatre dies et mories de vergonya comprant condons. Al cap d'un moment tornes a ser al sofà fent veure que intentes trobar a la tele un programa que no et degradi com a persona, tot i que ara mateix si et veiessis la cara t'adonaries que ja estàs força degradat i que els nervis se't mengen viu mentre esperes que la teva companya surti del lavabo. I final-

ment surt. I per la manera que et mira tu ja ho saps. T'aixeques corrent i l'abrades. Ets molt feliç. Molt. Però és curiós, al mateix temps tens unes ganes boges d'arrencar a córrer i no parar en dos dies. Benvingut al club. Això tan estrany que sents ara mateix, aquesta barreja d'eufòria i desesperació, ha arribat per quedar-se per sempre. Se'n diu ser pare.

COSES QUE NO HAS DE DIR

Molt bé, posem que el futur pare acaba de saber que està prenyat, que això no és Hollywood i que després de la fatídica frase no se sent un quartet de corda interpretant una sonata de Mozart ni un piano tocant les tres gimnopèdies de Satie una darrere l'altra, sinó més aviat allò que Simon & Garfunkel anomenaven «el so del silenci». La mare primerenca mira expectant el pare primerenc. El pare primerenc no sap on mirar. Aquest home està a punt d'obrir la boca i, tenint en compte el seu desconcert –i el fet innegable que és home–, té moltes possibilitats de cagar-la. Necessita ajuda, almenys una mica d'assessorament sobre el que no hauria de dir mai

en aquest instant tan important. Aquí teniu quatre frases que faríeu bé d'evitar, si no és que teniu vocació de família monoparental:

«Jo no he sigut!» És lleig negar l'autoria dels fets; molt lleig. I sobretot en un cas així, perquè no solament negues l'evidència, sinó que a més implícitament suggereixes que la teva dona, la futura mare del teu fill, té certa tendència a la promiscuïtat –o, parlant clar, que és el que se'n diu més puta que les gallines–; i això, tant si és cert com si no ho és, tenint en compte que està embarassada, no és gaire elegant.

«Com ha pogut passar?» Aquesta és una pregunta francament innecessària, perquè tots dos sabeu com ha passat, i tampoc és qüestió d'explicar el com i el què. Pensa que el nen des de la panxa ja ho sent tot, i no deus voler que es traumatitzi quan sàpiga el que va passar a l'emprovador de Zara aprofitant que ella s'emprovava una faldilla moníssima de rebaixes que per cert es va quedar allà, un xic rebregada.

«No sé què dir.» No fotis, home, com que no saps que dir? Tu que opines de tot, de política, i de futbol, i d'economia, i de cinema, i de macramé, i de

com condueix ella, que fots cullerada a totes les converses i sempre tens l'última paraula i escudelles per tothom, precisament ara, no saps què dir? Homeeee! I què et semblaria dir: «Quina alegria!», o «M'acabes de fer l'home més feliç del món!», o alguna poca-soltada de les teves, ni que sigui: «Si és una nena, hauré de pagar la boda jo?» Ves si n'hi ha, de coses per dir, per l'amor de Déu, espavila i digues alguna cosa...

Digues alguna cosa, primerenc de primerencs, però, això sí, no diguis mai el següent: «Carinyo, falten deu minuts perquè s'acabi el partit. Et sap greu si en parlem després?» Això, creu-me, per molt culé que sigui ella, no l'hi diguis mai. Ep, i que consti que té la seva lògica, eh? Tot plegat només són deu minutets de res, estem guanyant per la mínima i de fet d'aquí a deu minuts ella continuarà igual d'embarassada... Però malgrat la lògica irrefutable d'aquest raonament, deixa'm que et digui, amic primerenc, que ella no ho entendreà; que no solament no ho entendreà, sinó que s'empenyarà bastant, i que t'ho recordarà la resta de l'embaràs i no dubtarà a utilitzar-ho per desacreditar-te davant del nen: «Mira, aquest que vol que t'acabis el sopar és el que

entre tu i en Messi va preferir en Messi.» I aquestes coses marquen molt el caràcter dels nens, i ves que no es faci de l'Espanyol per tocar-te la pera, no se sap mai. I això sí que no ho podries suportar...